

Szegeddel és Szentessel ismerkedett a spanyol pártküldöttség

Enyedi Zoltán felvétele

Szeged hétköznapjairól Székely Sándor, az MSZMP városi bizottságának első titkára és Papp Gyula tanácselnök tájékoztatta megyénk vendégeit

A megyei vezetőkkel folytatott csütörtöki megbeszélések követően Szeged és Szentese hétköznapjaival, nevezetesen ismerkedett pénteken a megyénkben tartózkodó spanyol pártküldöttség. A delegáció tagjai — Pedro Zamora, a Spanyol Kommunista Párt KB tagja, a Valenciái Tartományi Kommunista Párt KB főtitkára, Mario Caballero, a Valenciái Kommunista Párt KB titkárságának tagja, szakszervezeti vezető és Pascual Molla, a KB Végrehajtó Bizottságának tagja — a délelőtti órákban Szentestére utaztak. A városi pártbizottságon Labádi Sándor, az MSZMP Szentese Városi Bizottságának első titkára és Dóczi Gábor tanácselnök tájékoztatta a vendégeket Szentese és a környező községek életéről, az itt folyó ipari és mezőgazdasági termelésről, az életkörülmények változásairól. A beszélgetés során szó volt a spanyol-magyar együttműködés bővítéséről, amelynek keretében Szentese városa örömmel fogadná, ha lehetőség nyílna testvérvárosi kapcsolat kialakítására egy Valencia tartománybeli Szentesehez hasonló méretű településsel. Szentese város vezetőinek bejelentését

örömmel fogadták a spanyol vendégek, s elmondták, a Valenciái Kommunista Párt mindent megtesz azért, hogy a már eddig is gyümölcsöző pártkapcsolatok mellett szélesebb körű együttműködés alakuljon ki, s ennek keretében létrejön egy ilyen városok közötti kapcsolat.

A városi pártbizottságon folytatott megbeszélést követően megyénk vendégei rövid sétát tettek Szentesen. Megtekintették az ifjúsági házat, és az újonnan épült lakótelepeket. Ezt követően az Árpád Tsz központjában találkoztak a gazdaság vezetőivel. Lóczi János elnök, Márton Sándor elnökhelyettes és Borbás Lajosné párttitkár átfogó képet vázolt fel a tsz munkájáról, a termelés napi feladatairól, a termékek értékesítéséről, és a vendégek kérdéseire válaszolva a háztáji gazdálkodás sajátosságairól. A spanyol vendégek szentesi programja a szövetkezeti kertészeti telenben fejeződött be, ahol a fóliás és üvegházi termeléssel ismerkedtek. Az Árpád Tsz-beli látogatáson részt vett Bartha László, a megyei pártbizottság titkára is.

Délután Szeged város vezetőivel találkoztak a valen-

ciái kommunisták. A városi tanács épületében Székely Sándor, az MSZMP Szeged Városi Bizottságának első titkára Csongrád megye székhelyének főbb jellemzőiről, a város kulturális, gazdasági életéről, és a városban dolgozó pártszervezetek munkájáról tartott tájékoztatót, majd Papp Gyula tanácselnök az elmúlt 40 év fejlődésének főbb állomásait vázolta fel, beszélt a várospolitika mai főbb elveiről és irányiról. A beszélgetés során szó volt még a városi tanács szervezeti felépítéséről, működéséről, a tanácsi választások tapasztalatairól, Szeged lakóhelyzetéről, a régebbi lakóépületek felújításáról, a lakóterületi pártszervezetek feladatairól, és a tanácsi apparátus munkájáról. A megbeszélésen részt vett Horváth Károlyné, a megyei pártbizottság titkára is.

A városi tanácsot rövid városnéző sétára indultak a valenciái vendégek, s ellátogattak a Szeged Nagyáruháza is. Ma, szombat délelőtt az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkkal ismerkednek megyénk vendégei, délután pedig Csongrádra látogatnak.

B. Z.

A megyei szervezési bizottság ülése

Betakarítás előtti feladatok

Közepes esztendő képe bontakozott ki a megyei szervezési bizottság tegnapi ülésén. A mezőgazdasági osztály jelentése úgy értékelte, zökkenőmentes volt a nyári betakarítás. Jó közepes termés volt, bár a várt rekord elmaradt. Nem történt súlyosabb üzemi baleset, jelentősebb tüzet sem jelentettek.

Mostanában az őszi betakarítás lényegesen nagyobb gondot jelent, mint az aratás. Még akkor is, ha a nyár végének időjárása kevésbé kedvezett a mezőgazdákknak, mint a tavaszi. Tavasszal ugyanis szinte megrendelésre érkeztek az esők, augusztusban viszont ismét kezdett aszályossá válni az idő, a nagy meleg is kárt tett a növényekben.

Fűszerpaprikából jobb a termés, mint tavaly, ezzel együtt kevesebbet tud főlvasárolni a vállalat, mint amennyit szeretett volna. A termés fogadását megszervezték, a Bilder-száritóval rendelkező gazdaságok kétszen állnak a munka megkezdésére. Egyelőre csak a palántázott területekről tudtak szedni, a helyre vetett fűszerpaprika csak később érik.

A konzervgyár a felvásárlási tervét 65-70 százalékra fogja előreláthatólag teljesíteni. Pritaminpaprikából például megtermelt a megyében a várt mennyiség, de mert másutt alig termelt, nem tudja megvásárolni a konzervipar. Paradicsomból kevesebb termelt a várnál, mégis sorba állnak a termelők, mert a nagy melegek miatt az érés-idő néhány hétre koncentráldott. A szakszövetkezeti vidékeken csökken a termés. Arra gyanakszanak, hogy túl gyakran termelnek ugyanott paradicsomot, s ez károsan befolyásolja a növény-egészségügyi helyzetet.

A Zöldert valószínűleg teljesíti felvásárlási tervét. A hagyományosan problémás, idén is több termelt, mint amennyire szerződés van, ráadásul apróbb, nehezebben exportálható a termés. Igyekeznek szárítani, és úgy eladni, az értékesítéssel így is gondok lesznek.

Csökkent az elvetett kukorica területe, s a termés sem lesz túl nagy. Ez azt jelenti, hogy Csongrád megyébe idén is kell kukoricát behozni, hogy a takarmányozás megoldható legyen. A kukoricatermelési

kedv az árviszonyoktól csökken, ez viszont takarmányozási gondokat vet föl. A megoldás egyelőre késik. Rendkívüli károkat okozott a nagy téli fagy a szőlőkben. A szokásos termésnek alig harmadát várják a telepmezőgazdaság szakemberei. Így a nagy szőlőtermelő téveszknél pénzügyi gondok, sok milliós veszteséget okoz.

Mindenfajta műtrágyából van raktáron az Agrokernel. Gépekből is kiegyensúlyozott az ellátás, néhány pótalkatrész azonban továbbra is a hiánycikkek listáján szerepel. Ami a gépek ügyében aggasztó, hogy korábban nem volt pénz beruházásra, ezért a gépark jelentős része elöregedett: kedvezőtlen időjárás esetén sok hiba, jelentős kiesés lehet emiatt. Így is csak nagyon szervezett munkával lehet időben betakarítani a termést.

Katonákat, diákokat vár a mezőgazdaság a kézimunka-igényes tevékenységre. Igaz, a szőlő terméskiesése miatt most kevesebb munkás kérelemmel fordul a társadalmi segítség nélkül így sem képes a mezőgazdaság a betakarítás nagy munkáját megoldani.

Ha egy napig...?

Már azt hittem, elfelejtette a szakma azt a kopott fordulatot, hogy: „Mit tenne Ön, ha egy napig tanácselnök (szövetségi kapitány, gyárigazgató, rektor, miniszter stb.) lenne?” — de egy rádióműsorban újra elővette valamelyik kollégám a sárga receptet. Háziasszonyt faggattam, valahol, Vásárosnaményban, vagy Szolnokon, abban a műsorban, amit Szegedről közvetítettek. Eppen egy valóságos tanácselnök mellett ültem, nem is állhattam meg, hogy sutyorgásaink közben visszafogjam a frissen termelt megjegyzést: „Egy napra szóló megbízások alatt tán még csodát is lehetne tenni!”

Elszórakoztunk a képzelt szituáción. Tölem ilyesmi is kitelt — miért ne sózná az ember kis humorral is a közélet komoly epizódjait? — hogy: „En először is felvenném a fizetésemet, és rögvést megkezdénem az akciót a véglegesítéséért...”

Hát akkor és ott csak ennyiben maradtunk. De ez a kis gondolatjáték megkapaszkodott bennem, s újabb hatások arra sarkantyúztak: menj csak tovább ebben az utcaóban! Megyek, megyek és mindjárt az a variáció jön szembe, hogy mi mindig mind jobban tudjuk a más dolgát, mint a sajátunkét. Hogy kellene építkezni, operálni, tervezni, vezetni, közlekedést és gyógyszerellátást szervezni, kereskedni és aratni. Hogy mennyi jó tanácsunk van más szakmabelieknek. És milyen vastagon leszöljük őket! Talán még odáig is eljutunk indulatosabb pillanatokban, hogy „közellenségnek” kiáltjuk ki valamennyit, hiszen mi szüntelenül mondjuk, miként kellene művelni azt a szakmát, hivatást, de akár a pusztába kiáltoznánk!

Elegendő tanulságot sikerült összegyűjtenem arról, hogy amit sokszor szakemberek legőjja, testületék sora vizsgál, mérlegel, és dönt el a legszélesebb közvélemény beakumulálásával, másnap már annak is van kritikusa. Nincs ugyan a bíráló vagy lesajnáló szónak ismereti háttere, de van indulata. S bocsássanak meg, hogy csak most kezdem komolyra venni — ugyanebben az utcában máris közéleti demokráciánk egyik nagy gyöngyével futok össze. Pontosabban gondolkodásunknak és magatartásunknak azzal a természetével, hogy még mindig inkább érzelmi alapokon nyilatkozunk meg, semmint a gondolkodás és a mérlegelés indítékával. Olyan „ha egy napig...” módon. No, persze, ha én egy nap alatt elkölthetném a város egy esztendőre, netán egy ötéves tervre szóló bevételeit, lehet, még saját emlékművemre is futná. De bizonyos, hogy ki tudnám kövezni Szeged minden földes utcáját; elvihetném a földgáz a periferiákra; szerelhetném egy csiki-csuki nézőteret a Dóm tere; múzeumot csinálhatnék a Kistisza utcai régi hajószákhazakból; s talán még egy olyan kultúrpalotára is futná, ahol méltó kiállító- és hangversenytermet csirbíthatnánk... Lehet azonban, hogy ennek már nagyon utána kellene számolni.

Korántsem véletlenül említettem azonban az ötéves tervet. Minden újságolvasó polgár letapogathatta már az új terv lehetőségeit, hiszen a városi tanács nemrég fogadta el annak koncepcióját. A tervről szervezett társadalmi viták egyikén magam is részt vehettem. S bizony mondom: egy nap vagy öt év... jaj, de messziről kiabál egymásnak. És ott ismét eszembe jutott, hogy hétköznapokban milyen elegáns könnyedséggel szórjuk a bíráló rípszókat, de milyen „dadogós” egy-egy vita, ahol aztán igazán meg lehetne és meg kellene mondani, hogy mit, hogyan, mikor, s miből.

A döntés, a szókimondás kötelességénél aligha van valami súlyosabb a közös-

ség dolgaiban. Mi alapvető? Mi előbbre való? Mi sürgősebb? — ilyen kérdéseket nem hogy egyéni indulattal, még közösségi biztatásokkal sem egyszerű minősíteni. Engem a választások körüli személyi vitákban is zavart már, hogy sokszor körzetekben vagy városrészekben a „patronus-szerzés” motivációja is előre tola-kodott. Hogy hátha valaki nagyobb tud majd harapni a közös sajtóból. Mert ebben ismét a szocialista demokrácia bizonyos félreértését sejttem. A szocializmusnál „jobb” patronusok egyszerűen nincsenek. S bár lehet egy kisebb közösséget szenvedélyesen dolgozni, tán még harcolni is — az érdekek alá- és fölérendeltségi viszonyát, az objektív körülmények reális mérlegelését bármilyen megbízásban tisztelni kell. Ami ezen a határon túl esik, azt minősíti a köztudat demagógiának. S láttam ugyan életemben jó néhány kierősakolt kedvezményt, különféle „széptevéseket” — de abból egyből sem lett tartós személyi népszerűség és közösségi megnyugvás.

A „ha egy napig...” motívumhoz viszsakanyarodva jut eszembe megint: bárkit kínálunk meg ezzel a játékos lehetőséggel, rögvést beruházásokban gondolkozna. Hogy gondolkodásunk vagy szoktatásunk görcséi közé tartozik-e ez a szemlélet, meg nem mondom. Hajlok arra: a sikeragitáció öröksége inkább az, hogy csak az újat, a fejlesztést becsüljük. Ez a gazdagodás elegáns kifejezése. Hogy a társadalom mind magasabb fokot él és „üzemel”, azt kevésbé méltányoljuk. Annak fontolgatására, hogy bármely mai beruházás holnap és a következő években, évtizedekben súlyos költséget, alig-alig van figyelmünk. Az emlegetett vitában szerencsére előjött. Hiszen ott van a központi akaratban is. Többé nem különülnek el a költségvetési és a fejlesztési tételek. Tessék gazdaságosabban üzemeltetni például egy várost, s több jut fejlesztésre! Bizonyos túlzással ez úgy is megfogalmazható: megeheted... beruházhatod... A fejlesztési étvágy szertelenségét az emésztés zavarai bizonyosan megbosszulnak. S ha tehát bármely testületnek, amelynek döntési letéteményei vannak, időben, térben, mennyiségekben tartósan előre kell gondolnia, az egyén számára is igen gyöngye vicc a könnyelmű improvizáció.

Hajlamok vagyunk mostanában sok mindent a kedvezőtlen világgazdasági helyzet, a cserearány-romlás, a nehezedő nemzetközi piaci viszonyok romlásának számláján elkönyvelni. Rá is fér erre a számlára sok panaszunk. De ne gondolja senki, hogy a szocializmus magasabb fejlődési folyamatainak törvényeitől csöppet is idegen volna bármi olyan gazdasági és gazdálkodási erőfeszítés, amivel manapság el vagyunk foglalva országos, városi vagy üzemi keretben. Nem egy napra — egész történelmi korszakra kötelező a jó, a jobb, a legjobb megoldások keresése és megtalálása. A természet is, a gazdaság is mind nehezebben ad bármit is az elérthez, a megszokotthoz. Jó lesz hát ehhez társadalmilag is hozzászokni.

Ha egy napig...? Szóval ha egy napig valami különleges olvasói figyelemre tehetnék szert, hát azt szeretném mondani: az egnapos megoldások ideje végképpen lejárt. Nincs csodatevő háziasszony és nincs csodatevő tanácselnök vagy akármilyen végrehajtó bizottság, nagyhatalmú testület. Mindez a hosszú életű türelmesekre marad, ők talán megfigyelhetik és összeadhatják a további folkapaszkodás millimétereit, hogy miként összegeződnek majd méterekké.

Sz. Simon István

Születésnapra köszöntés

— Mindig nyughatatlan voltam. Az igazamat sosem hagytam — vallja magáról a 75 esztendő Bökönyi Sándor. Születésnapját ünnepli, ebből az alkalomból kapott meghívást az MSZMP Szeged Városi Bizottságára.

Hogy mi indította a munkásmozgalomba? Közösségben talán könnyebb volt elviselni mindazt a megpróbáltatást, ami a cseléd-sorsral, az inasévekkel, az alkalmi munkák végzésével járt. Viszont szülővárosában. Makón tudatosan lépett a szervezett munkások közé, tudta, milyen veszélyekkel jár az illegális ifjúkommunisták közé tartozni. 1944-ben lett tagja az MKP-nek. A rendőrség köztelékében teljesített szolgálatot nyugdíjazásáig. Közéleti munkája elismeréseként több magas kitüntetésben részesült, megkapta a Szocialista Hazáért Erdemrendet, a Munkás-Paraszt Hatalomért Emlékérmét.

Tegnap, pénteken szüle-

Képünkön (balról): Koncz János, Bökönyi János, Fraknói Gábor

tésnapja alkalmából Bökö- megyei és Fraknói Gábor, a nyi Jánost a városi párt- városi pártbizottság titkára bizottságan Koncz János, a köszöntötte.